

במערת הקרח.

רותי סמרטוטי ורני סמרטוטני התגלגלו שוב ושוב תוך כדי הנפילה. מדי פעם רותי הייתה למעלה ורני תחתיה ולפעמים רני היה מעל רותי. אך כל זמן הרחיפה באוויר הם החזיקו ידיים.

היה חשוך סביב אך זה לא הדאיג אותם כי לשניהם היו עיניים מכפתורים בהירים של נעליים. אפשר לראות נהדר עם עיני כפתורים כשאתם בובת סמרטוטנים, מלאות צמר גפן נקי ולבן. וגם לא כאב להם כלל כאשר בסוף נפלו למטה בקול בומפ רך, כי הרי היו עשויים מסמרטוטנים ומלאים צמר גפן,

אבל איפה זה למטה?
זה מה שרותי סמרטוטי רצתה דווקא לדעת. "איפה אנחנו רני סמרטוטני?" שאלה בצחוק.

"אני מנחש שאנחנו למטה" ענה רני סמרטוטני כשהוא עוזר לרותי סמרטוטי לקום על רגליה.
"זה אני יודעת" צחקה רותי "אבל איפה ה'למטה' הזה הייתי רוצה לדעת."

רני סמרטוטני גירד את ראשו המכוסה בשערות שרוכים והביט סביב. שתי הבובות עמדו במערה גדולה ומסביב נצצו דברים בהירים כמו גלידי קרח.

רני סמרטוטני התחיל ללכת אליהם כדי לבדוק אותם, אבל רגליו החליקו והוא נפל. כשרותי סמרטוטי עזרה לו לקום הוא צחק "זה חלק כמו קרח."

"נכון, זה חלק מאוד. ואתה יודע למה?" אמרה רותי סמרטוטי "כי, רני סמרטוטני, זה קרח!"
"והנה אנחנו בתחתית של

איפשהו ואיננו יודעים איפה" אמר רני סמרטוטני.

"אתה יודע מה, רני סמרטוטני" שאלה רותי סמרטוטי וכאשר רני סמרטוטני נענע את ראשו אמרה רותי

סמרטוטי "כשהלכנו אחרי הארנב הקטן החמוד לתוך החור, כנראה נכנסנו למנהרה לא נכונה."
וכמובן זה בדיוק מה שקרה להם!
"הכל כאן מקרח!" אמר רני סמרטוטי כשניגש לאחד מגלידי הקרח הגדולים התלויים מהתקרה, ושבר קצה שלו.

"טעמי אותו רותי סמרטוטי" אמר רני סמרטוטי אחר שנתן לה את החתיכה ששבר.
"מממ.." אמרה רותי סמרטוטי "זה כמו מי סודה קפואים." והיא שברה בעצמה חתיכת גליד קרח ונתנה

לרני סמרטוטי, שהסכים אתה שזה באמת מי סודה קפואים וגם טעימים מאוד.
וכשהם המשיכו כך לטעום מגלידי הקרח, גילו שלגלידים הלבנים טעם של וניל, לירוקים של לימון, לאדומים של תות ולחומים של שוקולד.
עכשיו רותי סמרטוטי ורני סמרטוטי גלשו על רצפת הקרח החלקה מגליד אחד לשני וטעמו מהם עד שניסו את כולם.
"אני חושבת שעכשיו צריך למצוא דלת" הציעה רותי סמרטוטי.
שניהם הלכו מסביב לקירות המערה אך לא מצאו כל דלת.
"אז נצטרך להישאר כאן, עד שמישהו יזרוק לנו חבל מלמעלה" צחקה רותי סמרטוטי "ואני חוששת שזה ייקח הרבה, הרבה זמן" גיחכה.
ומאחר שלא היה להם שום דבר טוב יותר לעשות, רותי סמרטוטי ורני סמרטוטי שברו הרבה חתיכות קרח מהגלידים והתיישבו על הרצפה כדי להינות מהם.
הם ישבו בשקט גמור ואז שמעו פתאום קול מוזר "סוויש.. סוויש" והקול נעשה חזק יותר ויותר עד שבסוף

קצת מגלידי סודה הטעימים האלה וישבנו כדי ליהנות מהם.

"זה היה נכון" אמר ויקי הקטן והוא עשה שמינית יפה

על המגלשיים שלו, "אבל עשיתם דווקא דבר לא נכון." "הה.. הה.. הה.." צחקו שניהם רותי סמרטוטי ורני סמרטוטני "איך אנו יכולים לעשות דבר נכון אם עשינו דבר לא נכון, מר ויקי. הסבר לנו, בבקשה." "אולי תעמדו לרגע?" גיחך ויקי הקטן. רותי סמרטוטי ורני סמרטוטני ניסו לקום, אך לא יכלו לזוז!

רותי סמרטוטי ראתה אדם קטן על מגלשיים שגולש לכוון שלהם.

שניהם ישבו בשקט גמור והאיש הקטן ניגש אליהם. "הי!" אמר "מה אתם עושים כאן?"

"נפלנו דרך החור החלק למעלה שמתחת עץ האלון הגדול" ענתה רותי סמרטוטי.

"אני לא מבין איך יכולתם לפול למטה דרך חור למעלה מתחת לעץ האלון הגדול" צחק האיש הקטן.

"אולי כי לא נפלת יחד אתנו מר.. מר.." רותי סמרטוטי לא ידעה איך לקרוא לאישון זה.

"ויקי" הוא אמר.

"אילו נפלת אתנו" המשיכה רותי סמרטוטי "היית מבין מר ויקי "ראה" הוסיפה "נכנסנו לחור שם למעלה, ופנינו לכיוון לא נכון ונפלנו למנהרה ארוכה שהייתה שם תחת לעץ האלון הגדול!"

ויקי הוריד את כובעו והעביר אצבעות דרך השערות,

בדיוק כפי שנהגה לעשות רותי סמרטוטי כשרצתה לחשוב מאוד, מאוד חזק. "אני עדיין לא מבין" אמר.

"בכל אופן" אמרה רותי סמרטוטי חשבנו שנצטרך להישאר כאן לתמיד. לא מצאנו כל דלת ולכן שברנו

"הנה! אתם רואים!" גיחך שוב ויקי הקטן "אכלתם הרבה גלידים של מי סודה והם התמוססו ונספגו בצמר גפן שבגוף שלכם. ועכשיו אתם קפואים לרצפה. אז אתם רואים? היה נכון לא לדאוג וליהנות מהקרח המתוק אבל זה היה לא נכון, כי נדבקתם לרצפה." "אבוי לנו" נאנחה רותי סמרטוטי "איך נוכל בכלל לזוז מכאן? אני חוששת, מר ויקי, שאם תנסה להרים אותנו לרגליים תקרע את הבגדים שלנו, כי הבד נקרע בקלות כשהוא קפוא."

"אגיד לכם מה אעשה, רותי סמרטוטי ורני סמרטוטי" אמר ויקי הקטן "אני אגלוש לאזור שלי של המערה ואביא קנקן מים חמים, ואפשיר אתכם. רק תמתינו כאן, תכף אחזור."

"בטוח נחכה כאן" גיחכה רותי סמרטוטי בגרונה הממולא צמר גפן.

ויקי הקטן נעלם מהר כפי שבא ואחרי שנעלם אמר רני סמרטוטי "מזל שעוד מעט נוכל לקום, רותי סמרטוטי." "באמת מוטב שתלכו מכאן!" נשמע קול חזק מאחוריהם "עכשיו קומו שניכם ותסתלקו ממערת מי הסודה שלי." יצור מוזר, לא גדול מרני סמרטוטי עבר סביבם ונעמד לפני שתי הבובות.

"סליחה" אמרה רותי סמרטוטי בנימוס "אבל אנחנו קפואים לרצפה ולא יכולים לקום, גם אם נרצה." "אז אקח אזמל קרח ואחתוך את הקרח שלכם ואקח אתכם הביתה ואעשה מכם מרק אטריות" קרא היצור כשהוא רץ משם.

"איזה דבר מוזר הוא!" קראה רותי סמרטוטי כשהיצור המוזר לא יכול היה יותר לשמוע "כל אחד צריך לדעת שלא ניתן להשתמש בנו למרק אטריות כי אנחנו עשויים מבד וממולאים בצמר גפן נקי ולבן."

"זה נכון רותי סמרטוטי" הסכים רני סמרטוטי "אבל היצור המוזר הזה לא יודע זאת ואם יכניס אותנו לסיר וינסה לעשות מאתנו מרק, יוריד את כל הצבע מהפנים שלנו. אני חושב שכדאי לנו לרוץ ולהסתתר."

"הה!" אמרה רותי סמרטוטי "אתה שוכח, אדון רני סמרטוטי, שאנו לא יכולים לרוץ. ואם ויקי הקטן לא יגיע הנה לפני שיחזור היצור המוזר, הוא יעשו מאתנו מרק אטריות. הה.. הה..! האין זה מצחיק? מרק אטריות משתי בובות סמרטוטים!"

גם רני סמרטוטי התחיל לצחוק כי הרעיון הזה נראה לו מצחיק, אפילו שלא רצה במיוחד לשבת בסיר ולהתבשל.

אך מהר מאוד הם שמעו שוב את המגלשיים של ויקי הקטן ושמחו מאוד.

"צריך למהר" אמרה רותי סמרטוטי לויקי "לפני רגע היה פה יצור מוזר שאמר כי הוא רוצה לעשות מאתנו מרק אטריות."

"והוא הלך הביתה להביא אזמל קרח!" הוסיף רני סמרטוטני.

"אז נמהר" אמר ויקי הקטן והתחיל לשפוך מים חמים סביב לבובות "זה היה כנראה הוקי השדון שדיבר אתכם. הוא יצור מגוחך מאוד אם חשב לעשות מרק אטריות משתי בובות סמרטוטים נחמדות."

"כך גם אנחנו חושבים" אמרה רותי סמרטוטי ונעמדה על רגליה. נשפכו עוד קצת מים חמים וגם רני סמרטוטני נעמד כבר על רגליו כשנשמעו צעדים של הוקי השדון, הרץ אליהם עם אזמל קרח.

הוא כעס מאוד כשראה שויקי הקטן הציל את הבובות וקרא "הי! חכה רגע מר ויקי. אני רוצה לעשות מרק אטריות משני אלה."

"לא היום, מר הוקי השדון" קרא ויקי הקטן והוא לקח את הבובות תחת זרועותיו וגלש אתן משם.

הוקי השדון רץ אחרי ויקי הקטן וברגע מסוים אמר ויקי "מוטב שאוריד אתכם ואאבק עם הוקי השדון ואלמד אותו נימוסים."

אבל רותי סמרטוטי אמרה "לא, לא צריך להיאבק בו, ויקי. זה לא יפה להיאבק אם אין צורך. אינני חושבת שצריך לעשות כך כדי להציל אותנו."

"אני יכול לגלוש יותר מהר מאשר הוקי השדון יכול לרוץ!" הסכים ויקי הקטן. הוא גלש דרך חור שמאחורי גליד קרח גדול, שאותו הבובות לא מצאו כשחיפשו יציאה. הם נעו לאורך פרוזדור ארוך. ויקי הקטן גלש שם מהר כמה שרק יכול היה ומיד אחריו רץ הוקי השדון שרגליו דפקו בקרח "בומפ, בומפ".

"אבוי" קרא ויקי הקטן "תעיתי ונכנסתי לפרוזדור לא נכון. והנה, הוקי השדון סגר את דלת הקרח! אבל אני אנסה לגלוש דרכו ולשבור אותה. אז נוכל לברוח."

"אגיד לך מה תעשה, ויקי" אמרה רותי סמרטוטי "כשתגיע לדלת הקרח תחזיק את רני סמרטוטני ואותי לפניך. אז, כשתכה בדלת לא תפגע."

"אבל אני לא רוצה לתת לכם מכה חזקה כזו" ענה ויקי.

"אל דאגה" צחקה רותי סמרטוטי "רני סמרטוטני ואני יכולים לסבול מכות שוב ושוב ולא נפגע כלל כי אנחנו רכים ומלאים בצמר גפן!"

"הה.. הה.." קרא הוקי השדון מאחוריהם כשראה איך תעה ויקי "עכשיו אתפוס אתכם כשתגיעו לדלת שקפואה חזק. אעשה מרק אטריות גם מויקי הקטן!"

ויקי הקטן גלש מהר יותר ויותר והרגליים שלו רק בקושי נגעו בקרח והוקי השדון נתן עוד קריאה כשהם הגיעו קרוב לדלת קרח. הוא חשב שיוכל עכשיו לתפוס את שלושתם. אבל כשויקי הקטן הגיע לדלת, החזיק את הבובות לפניו וקפץ קדימה.

"קרררש!" הוא נכנס ישר באמצע הדלת. חתיכות קרח עפו לכל הצדדים וויקי והבובות עברו לצד שני.

ויקי הקטן קם על רגליו, לקח שוב את הבובות וגלש לאורך הפרוזדור. הוקי השדון נעצר על יד הדלת השבורה וילל כמו ילד קטן שלא מסכימים לתת לו מה שהוא רוצה.

"עוד חכו!" ילל "חכו עד שאתפוס אתכם."

אבל ויקי לא חיכה לו. הוא גלש מהר והשאיר את השדון הכועס רחוק מאחוריו.

רותי סמרטוטי ורני סמרטוטני עזרו לויקי הקטן להוריד את המגלשיים ובדיוק גמרו כשהוקי השדון הופיע מעבר לפינה.

"הוופ!" הוא קרא כשראה אותם "עכשיו אתפוס אתכם!" ויקי הקטן לא יכול היה יותר לשאת את הבובות כשלא היו לו מגלשיים והן רק החזיקו את ידיו והוא רץ מהר כמה שרק יכול היה לסחוב אותם אחריו.

רני סמרטוטני הביט אחורה וקרא "הוקי שם את הגלגליות שלו!"

"אז הוא תכף ישיג אותנו" אמר ויקי הקטן.

"אולי נוכל להסתתר איפשהו?" שאלה רותי סמרטוטי.

"אילו יכולנו לרוץ מהר יותר מאשר הוקי השדון, היינו מגיעים למקום מסתור" ענה ויקי הקטן "אבל אני חושש שהוא ישיג אותנו לפני שנגיע לשם."

באמת הוקי השדון היה כבר קרוב לויקי הקטן והבובות ובדיוק במקום בו הפרוזדור התפלג לשניים הוא השיג אותם ותפס בשולי סינורה של רותי סמרטוטי.

רני סמרטוטני לא ידע לאיזה כוון רוצה לרוץ ויקי הקטן והתחיל לרוץ באחד הפרוזדורים בזמן שויקי הקטן רץ באחר.

ויקי גלש זמן רב אך אחר כך נעצר. "אני מוכרח לנוח" אמר כאשר התיישב "זה נעים מאוד לגלוש ואני אוהב זאת, אבל לא נעים כשרודפים אחריך."

"זה קצת מוזר שהוקי השדון לא גולש למרות שהוא חי במערת הקרח" העירה רותי סמרטוטי.

"לא מוזר" ענה ויקי הקטן "הוקי השדון לא חי ממש במערת הקרח. הוא חי במערת אדמה ושם הוא משתמש בגלגליות."

"שמעו!" רני סמרטוטני הרים את ידו "נדמה לי ששמעתי את דפיקות הרגליים של הוקי השדון על קרח. אני בטוח שהוא עדיין רודף אחרינו."

ובאמת בפינת הפרוזדור נראה הוקי השדון שבא אליהם.

"צריך למהר" אמר ויקי הקטן ולקח שוב את הבובות תחת ידיו "לא רחוק מכאן הקרח נגמר ואני חייב אז להוריד את המגלשיים שלי!"

ובאמת אחרי זמן מה הוא עצר, שם את הבובות על הארץ ואמר "עזרו לי להוריד את המגלשיים. אין לנו רגע זמן. השדון ממש אחרינו."

כשהם שמעו את קריאת רותי סמרטוטי "הוקי תפס אותי!" רני סמרטוטני וויקי הקטן חזרו. הם הגיעו להתפלגות הפרוזדורים באותו רגע ממש והתנגשו זה בזה כל כך חזק ששניהם נפלו אחורה. כשקמו ראו את הוקי השדון עם רותי סמרטוטי תחת זרועו רץ במהירות על הגלגלות לאורך הפרוזדור. "אבוי!" קרא ויקי הקטן "עכשיו הוא יעשה מרק אטריות מרותי סמרטוטי." "לא! בשום אופן לא!" קרא רני סמרטוטני "ארוץ ישר לביתו של הוקי ואציל את רותי סמרטוטי." אך למרות שרני סמרטוטני וויקי הקטן רצו ורצו, הם לא יכלו להשיג את הוקי ובסוף ראו איך הוא עובר בדלת הקרח וסוגר אותה אחריו. זו הייתה הדלת שלבית הקרח של הוקי, לכן ויקי הקטן ורני סמרטוטני התיישבו על מפתן של הבית והרגישו עצובים מאוד, מאוד.

